

men vi synes, at det vil være en mulighed for mennesker til at kunne få et barn. Og vi tror på, at de her børn vil få det lige så godt som andre.

Til sidst angående de lesbiskes og enliges adgang til kunstig befrugtning vil jeg sige, som jeg var inde på før, at det er en meget principiel sag, og vi mener, at udgangspunktet for enhver herinde som sagt må være spørgsmålet: Tror man, at enlige og lesbiske kan være lige så gode forældre som heteroseksuelle forældre? Det har vi en fast overbevisning om at de kan, og det handler om, at de både kan være gode og dårlige forældre, men så er det nogle helt andre ting, det handler om. Det handler ikke om seksuel orientering.

Vi mener, at hvis man har det synspunkt, at de er lige så gode forældre, giver det ikke meget mening at stemme imod det ændringsforslag, der er i dag. Det vil blive opfattet som diskrimination, for hvad vil folk sige? De vil sige: De siger, at vi er lige så gode forældre, men vi skal betale. De to ender tror jeg at man har meget svært ved at få til at mødes.

Derfor synes jeg, at konsekvensen – jeg har selv som sagt tænkt rigtig længe og grundigt over det og faktisk også skiftet mening i løbet af det sidste halve år – er, at man ikke kan lande på andet, end at man må stemme for det her ændringsforslag, også i erkendelse af at kunstig befrugtning er et helt anderledes område end andre behandlingsområder i sygehusvæsenet.

I sygehusvæsenet er det sådan i dag, at man skal have en diagnose for at få behandling, men sådan er det ikke med hensyn til kunstig befrugtning. Der er masser af par, der får kunstig befrugtning, uden at de har den ringeste diagnose. De er såkaldt uforklarligt barnløse, og alligevel sætter man behandlingen i gang, og det synes jeg er fint. Man spørger dem ikke, om de nu har været aktive nok hjemme på lagenet. Man siger bare, at det er fair nok og giver en behandling. På samme måde synes jeg at vi skal behandle enlige og lesbiske.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Min korte bemærkning drejer sig om en drøftelse af et flerstrengt anonymitets- og donor-korpsystem, samtykkeerklæringsystem, så det er mere en invitation til, at vi hen over sommeren måske kunne finde ud af at lave et beslutningsforslag eller noget andet, hvor vi kan få genoptaget debatten. Jeg siger det for at holde lidt fast i, om det var rigtigt forstået, at De Radi-

kale gerne vil være med til at holde fast i debatten og også uddybe og udvide den, sådan at vi kan blive klogere på området.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Ja, det vil jeg gerne give tilsagn om, og jeg synes det er en supergod idé. Det, vi har brug for, er at få noget konkret viden og nogle konkrete modeller til, hvordan man faktisk kunne gøre det, så jeg synes det er en god idé.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Tak til ordføreren. Der er flere, der har bedt om ordet uden for ordførerrækken. Først er det hr. Jens Rohde.

Kl. 15.10

Jens Rohde (V):

Jeg kan forstå på min gode kollega hr. Jørgen Winther, at hvis man skal være et moderne menneske, skal man skifte holdning i den her sag over årene. Det kan jeg ikke helt prale af.

Første gang, jeg stod på Folketingets talerstol, var den 19. juni 1998, og dengang holdt jeg følgende tale, som jeg gerne vil have lov til at læse op. Selv om man altid skal være varsom med at gentage sine taler, vil jeg gøre en undtagelse denne gang:

I Venstre er vi et mindretal, der stemmer for ophævelse af forbuddet mod kunstig befrugtning af enlige og lesbiske. På det mindretals vegne tør jeg godt slå fast, at dette er et spørgsmål, der er meget vanskeligt at tage stilling til. Derfor er det også magtpåliggende for os at bidrage med vores begrundelse for at stemme ja til det foreliggende forslag.

Vi ved jo godt, at når man driver politik, er man nødt til at se på, hvordan klaveret egentlig spiller i samfundet. Hvor gerne vi end ville, er der ingen, der kan garantere børnene, at de kommer til at vokse op med en far og en mor. Jeg tror, at vi alle kender en del enlige, som får børn, og selv om jeg personligt synes, at nogle af dem af forskellige grunde burde have tænkt sig lidt om, ville det være at gå temmelig vidt, hvis vi som politikere skulle til at forbyde det. Vi kender vel også alle forældrepar, der er skilt, og i nogle tilfælde ser børnene heller aldrig deres far. Endelig har vi i forvejen mange tilfælde, hvor børn ikke kender deres biologiske far.

Der er ikke nogen af disse tilfælde, der er optimale for barnet, men det centrale i det her er, at vi ikke kan lovgive os ud af de problematikker.